

Hồi 17

Nguy Cơ Tứ Xứ– Ngoại Họa Tề Lai

Thượng Quan Vân Long nghe Tề Yến Nhiên nói ra chân tướng sự việc thì lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc là nữ nhi của tại hạ chưa trở về, muốn hỏi nói cũng không làm sao hỏi được. Nhưng biết con không ai bằng phụ mẫu, tại hạ quyết không tin Phụng nhi trợ thủ cho Ngân Hồ. Dù Phụng nhi có thâm thù đại hận không thể không giết Đinh Bột thì nó cũng không thể tìm một yêu phụ lang độc để làm trợ thủ cho bà ta!

Tề Yến Nhiên nói:

- Ta không dám nói lệnh ái là một duộc với Ngân Hồ, nhưng theo ta thấy thì hình như bọn họ cũng có điểm tương đồng đấy.

- Tương đồng ở điểm nào?

- Tương đồng ở điểm nào?

- Ngài định nói bọn họ giết Đinh Bột là để diệt khẩu?

- Chí thiếu đó là cũng là phân nửa nguyên nhân.

- Nửa kia là gì?

- Lệnh ái mong muốn đạt được điều gì nhất? Nửa nguyên nhân kia, ta không cần phải nói nhiều.

Quả thực là không cần “họa xà thêm tức” (vẽ rắn thêm chân) nhưng ai cũng hiểu thâm ý của lão.

Lão nói Phi Phụng và Ngân Hồ giống nhau ở chỗ đều muốn trở thành người của Tề gia và bọn họ giết Đinh Bột là để quét sạch một chương ngại ngẩn không cho bọn họ bước vào đại môn của Tề gia.

Đó cũng là gián tiếp giải đáp nghi vấn của Thượng Quan Vân Long. Nghi vấn việc nhĩ tử của lão không có lý do liên thủ với Ngân Hồ.

Dù bản lãnh đã đến mức thượng thừa thì lúc này Thượng Quan Vân Long cũng không thể kiềm chế được kích động, sắc diện của lão chuyển từ hồng qua xanh tái. Lão buột miệng nói:

- Dù ngài tận mắt trông thấy hay tận tai nghe được thì tại hạ vẫn không tin Phi Phụng bại hoại như ngài nói!

Tề Yến Nhiên nói:

- Ta cũng từng tin là nhĩ tử của ta không thể làm chuyện xấu nhưng đáng tiếc sau đó hẳn đã làm cho ta vô cùng thất vọng.

Vân Long nói:

- Ngài một mực khẳng định nữ nhi của tại hạ là hung thủ thì không cần phải nói thêm nữa. Hì hì, Tề lão tiên sinh, tại hạ kính trọng ngài là võ lâm tiền bối, ngài có thể vu oan cho tại hạ, có thể lấy tính mạng của tại hạ, nhưng ngài muốn lấy tính mạng của nữ nhi tại hạ thì ngàn vạn lần không được.

Tề Yến Nhiên thở dài rồi nói:

- Ta cũng đã từng yêu thương nhi tử của ta nên ta nghĩ ta hiểu tâm sự của người hiện tại. Nhưng Đinh Bột là lão bằng hữu thân thiết với ta nhiều năm nên ta không thể để cho hắn chết một cách oan uổng. Thế này nhé, ta nhượng bộ một bước, chỉ cần người giao nữ nhi của người cho ta xử lý thì ta không nhất định phải lấy mạng nó.

Vân Long hỏi:

- Ngài định xử lý thế nào?

Tề Yến Nhiên nói:

- Ta chỉ cần nó khấu đầu tạ tội trước mộ Đinh Bột và phế bỏ võ công.

Vân Long cười nhạt, nói:

- Chi bằng ngài hãy phế võ công của tại hạ.

Tề Yến Nhiên nói:

- Ta làm sao phế được võ công của người? Lưỡng bại câu thương thì may ra còn có khả năng. Nhưng bất luận thế nào, dù ta phải chết dưới kiếm của người thì cũng xem như ta đã tận tâm tận lực vì Đinh Bột. Lời đã hết, xuất chiêu đi!

Thượng Quan Phi Phụng vô cùng khẩn trương nhưng đáng tiếc là đã không ngăn cản kịp cuộc quyết đấu của hai lão.

Theo quy định tỷ võ trên giang hồ, bên nào bối phận cao thì phải nhường cho đối phương ra chiêu trước. Thượng Quan Vân Long án chiêu hành lễ, hoành kiếm ngang người và nói:

- Xin lão tiền bối chỉ giáo!

Trường kiếm vừa xuất vỏ thì hàn khí phát ra đến buốt người, ngay cả Tề Yến Nhiên công lực thâm hậu mà bất giác cũng phải rùng mình.

Thanh bảo kiếm này được luyện từ hàn ngọc chôn vùi trên băng tuyết của Tinh Túc Hải hàng vạn năm.

Tề Yến Nhiên buột miệng tán thưởng:

- Hảo kiếm!

Lời chưa dứt thì lão cảm thấy tinh quang hàn lãnh lóe lên trước mặt, Thượng Quan Vân Long đã xuất một mạch bảy chiêu.

Bảy chiêu này biến ảo vô cùng nhanh như chớp giật. Kiếm khí tung hoành tựa như mỗi chiêu đều có thể đâm xuyên qua thân thể Tề Yến Nhiên. Nhưng chung quy mũi kiếm đều đâm lệch không phạm vào người đối phương.

Hai bóng người hợp rồi phân, chợt nghe Tề Yến Nhiên quát lớn:

- Người dám xem thường lão phu chăng?

Thượng Quan Vân Long nói:

- Văn bối đã thi triển tuyệt nghệ, mời tiền bối ban chiêu!

Trong lúc đó thì thần khí của lão như nửa đùa nửa thật, không có ý biện bạch trước sự trách cứ của Tề Yến Nhiên. Điều này khiến Tề Yến Nhiên cũng bất giác cảm thấy kỳ quái.

Bảy chiêu kiếm pháp của Thượng Quan Vân Long kỳ ảo vô cùng, mỗi một chiêu đều đâm đến trước thân Tề Yến Nhiên là lập tức cố ý sai lệch một chút. Dù lão ta không mất sự chuẩn xác thì cũng chưa chắc trong bảy chiêu mà đã thương được Tề Yến Nhiên, nhưng ý nhượng lễ của lão đã thể hiện rõ ràng. Một mặt khác của sự nhượng lễ là biểu hiện sự kiêu ngạo của lão, tuy thân phận là văn bối nhưng lão không muốn chiếm tiện nghi trước Tề Yến Nhiên.

Thế nhưng câu “đã thi triển tuyệt nghệ” của Thượng Quan Vân Long còn có một ý nghĩa khác. Tề Yến Nhiên là một đại hành gia nên đương nhiên là hiểu ngay.

Lão chợt động tâm và ngược mắt nhìn lên thì mới ngộ ra mọi lẽ.

Nguyên chỗ Tề Yến Nhiên vừa đứng có một tường băng trơn bóng như gương ở phía sau.

Trong lúc địch động thân hình tránh né bảy chiêu kiếm của Thượng Quan Vân Long thì Tề Yến Nhiên dựa vào tường băng mà trượt đi.

Nhưng do công lực của lão thâm hậu nên tường băng còn in lại thân hình của lão trong các tư thế.

Lúc này nhìn lên thì thấy Toàn Cơ huyết, Thần Trì huyết, Vân Đài huyết, Khí Hải huyết, Thiên Khuyết huyết, Tiểu Yêu huyết, Địa Tạng huyết, bảy phương vị huyết đạo của hình người trên băng đều đã bị điểm trúng.

Không phải Hàn ngọc kiếm của Thượng Quan Vân Long điểm thẳng vào tường băng mà là kinh lực từ mũi kiếm phát ra cách không xuyên phá vị trí đạo huyết của hình người trên tường băng.

Tề Yến Nhiên phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Không sai, lão phu phải thêm vào câu vừa nói thôi, kiếm của người đã tuyệt nhưng kiếm pháp càng tuyệt hơn. Lão phu chẳng còn cách nào khác, đành múa rìu qua mắt thợ vậy.

Nói đến đây thì trường kiếm của lão đã xuất vỏ, thanh kiếm này hoàn toàn tương phản với Hàn ngọc kiếm của Thượng Quan Vân Long vì toàn thân kiếm là một màu đen xỉ tựa như một thanh kiếm cùn.

Vân Long cũng bất giác kinh ngạc, tán thưởng:

- Hảo kiếm!

Tề Yến Nhiên chậm rãi nâng kiếm lên ngang người rồi đâm tới trước. Thượng Quan Vân Long vùng kiếm phản kích một chiêu Chúng tinh củng nguyệt.

Chiêu này kỳ ảo vô cùng, hoa kiếm phát ra sáng rực như bầu trời đêm đầy sao, ngàn vạn điểm tỏa sáng xuống nhân gian. Kiếm pháp của song phương một nhanh một chậm nhưng bên nào cũng thể hiện rất tuyệt sắc.

Thanh kiếm đen xì bị quện vào trong bóng kiếm quang màu Bích Lục tựa như ô long cuộn mình trong đại hải. Đột nhiên bóng kiếm quang lưu tán, ầm một tiếng long trời lở đất, một trụ băng bị thanh kiếm của Tề Yển Nhiên chém gãy làm đôi.

Thượng Quan Vân Long tán thưởng:

- Hảo kiếm! Hảo kiếm pháp!

Thanh kiếm của Tề Yển Nhiên được luyện từ huyền thiết. Huyền thiết cũng là vật rất khó được, trọng lượng nặng gấp mười lần sắt thường cùng thể tích.

Mười năm trước Tề Yển Nhiên luyện thành thanh kiếm này nhưng vì lão đã sớm thành danh là thiên hạ vô địch, nên chưa từng sử dụng một lần.

Lão vốn muốn truyền thanh kiếm cho Vệ Thiên Nguyên nhưng vì chàng chưa đủ trình độ hỏa hầu để sử dụng nên lão chưa tặng cho chàng. Không ngờ lần này nó được đắc dụng tại Côn Luân sơn.

Những điều khiến Thượng Quan Vân Long kinh ngạc hơn là kiếm pháp của Tề Yển Nhiên. Vân Long trầm nghĩ:

- “Thì ra lão ta ẩn cư hai mươi năm trong Vương Thất Sơn là để nghiên cứu kiếm pháp thượng thừa. Hai mươi năm trước, tuy lão ta đã sớm thành danh là võ công thiên hạ đệ nhất nhưng công phu có lẽ chỉ là thiên hạ đệ nhị, còn kiếm pháp e rằng chỉ có thể xem là thiên hạ đệ tam. Bây giờ thiên hạ đệ nhất kiếm khách - Kim Trục Lưu đã khư thế, không biết lão ta là đệ nhất hay ta là đệ nhất đây?

Tâm hiếu thắng của Thượng Quan Vân Long thực ra không dưới Tề Yển Nhiên.

Thoạt tiên lão cho rằng Tề Yển Nhiên đã quá già nên có ý tương nhượng nhưng lúc này thấy công lực của đối phương cũng tinh thuần, kiếm pháp càng tuyệt diệu, thì lòng hiếu thắng chợt nổi lên. Không những lão không muốn tương nhượng mà còn không dám tương nhượng đối phương.

Song phương lại tận lực thi triển sở trường, mũi kiếm của Thượng Quan Vân Long thoát đâm lên thoát đâm xuống, cước bộ lão đảo như người túy tửu.

Kiếm pháp trông tựa như bán loạn không theo thể thức nào nhưng bên trong lại bao hàm những biến hóa cực kỳ phức tạp. Thật là kiếm khí vạn ảo, kỳ diệu khôn lường.

Về phía Tề Yển Nhiên, dù kiếm quang của Thượng Quan Vân Long bao trùm khắp toàn thân lão nhưng lão vẫn vững như Thái sơn. Thanh Huyền kiếm vẫn chậm rãi thi triển, dù chậm chạp nhưng dường như bên thân lão có tường đồng vách sắt che chắn, kiếm pháp của Thượng Quan Vân Long nhanh như thế nhưng vẫn không sao công vào được.

Một người càng đánh càng nhanh, một người càng đánh càng chậm, tất nhiên Tề Yển Nhiên cũng phải toát mồ hôi hột và Thượng Quan Vân Long cũng tăng nhịp hô hấp.

Tề Yển Nhiên trầm nghĩ:

- “Niên kỷ của hần trẻ hơn ta, nếu tiếp tục đánh lâu thì sợ rằng ta phải chịu thiệt mất!”

Thượng Quan Vân Long cũng nghĩ:

- “Công lực của lão thâm hậu hơn ta, nếu ta không tốc chiến tốc thắng thì sợ rằng sẽ bị lão đưa vào thế lưỡng bại câu thương thật. Ôi, việc đã đến nước này thì không thể nào cầu toàn được. Ta không đả thương lão thì lão tất sẽ giết ta thôi.”

Hai người nuôi chí quyết thắng nên đồng thi triển sát thủ một lúc.

Đột nhiên nghe choang một tiếng, thanh huyền kiếm của Tề Yển Nhiên rời tay bay ra ngoài.

Nhưng cùng lúc đó tả chưởng của lão đã nhằm Thiên Linh cái của Thượng Quan Vân Long vỗ xuống.

Thực chất kiếm của lão không phải bị đối phương đánh rơi mà là do lão tự quăng đi. Đây là hiểm chiêu cầu thắng trong bại của lão. Do chân lực của lão hao tổn khá nhiều mà kiếm thế của đối phương lại quá kỳ ảo, lão tự biết khó lòng chống đỡ lâu dài nên mới quăng kiếm và xuất hiểm chiêu này.

Công lực bị hao tổn khá nhiều khiến Thượng Quan Vân Long không dám đỡ kiếm. Thượng Quan Vân Long lách người tránh né thì kiếm thế cũng biến lệch, mũi kiếm đâm ra chậm đi vài phần.

Cao thủ tỷ thí chỉ tranh nhau trong phân tấc. Thượng Quan Vân Long vốn suy tính là sẽ nhanh hơn đối phương nửa phân nhưng do kiếm thế biến đổi nên tốc độ vừa bằng thế chưởng của đối phương.

Lão thấy chưởng thế của đối phương sắp vỗ xuống Thiên Linh cái của mình thì dù không muốn giết Tề Yển Nhiên nhưng mũi kiếm của lão cũng không thể không nhắm vào tử huyệt của đối phương mà đâm.

Trong võ học vốn có đấu pháp dĩ độc công độc, dĩ sát chế sát.

Ngay thời điểm nguy hiểm nhất thì song phương đều sử dụng chiêu và thường phùng hóa cát. Nhưng cần phải có một trong hai tình huống xuất hiện thì mới đạt kết quả.

Hoặc là một bên thoái nhượng, hoặc là công lực của song phương ngang nhau nên khi chiêu thức tương tiếp thì lực đạo tự giải tiêu.

Nhưng đáng tiếc là hai tình huống đó đều không thể xuất hiện ở trường hợp này. Không phải là song phương đều có tâm hiếu thắng như nhau mà vì trong chớp mắt không bên nào kịp thoái nhượng. Nếu muốn tránh né trong tích tắc đó thì phải có thân pháp cực nhanh mới được. Thượng Quan Vân Long vốn có thể thực hiện được nhưng đáng tiếc là chân lực đã hao tổn không ít nên ảnh hưởng đến khinh công của lão. Lực đạo của song phương cũng không thể tự giải tiêu. Vì bọn họ sử dụng binh khí không đồng loạt, một bên dùng chưởng, một bên dùng kiếm, như vậy không thể tương kích mà không thọ thương.

Thiên hạ đệ nhất đệ nhị cao thủ xuất tuyệt chiêu, ngoài bản thân bọn họ ra thì còn có có thể hoá giải được? Cảnh lưỡng bại câu thương tưởng chừng sẽ diễn ra tột đỉnh, nào ngờ lại có biến hóa cực kỳ bất ngờ. Trong kiếm quang chưởng ảnh đột nhiên có hai bóng người xông thẳng về phía Tề Yển Nhiên và Thượng Quan Vân Long. Một nam một nữ - nam xuất chưởng, nữ xuất kiếm.

Tả chưởng của Tề Yến Nhiên được tiếp bởi nam thiếu niên, kỳ kiếm của Thượng Quan Vân Long cũng được thiếu nữ tiếp đỡ. Song phương đều xuất thủ tiếp chiêu rất đúng lúc, đúng phương vị nên không một ai thọ thương.

Là những cao thủ nào mà có thể hóa giải tuyệt chiêu của Tề Yến Nhiên và Thượng Quan Vân Long?

Chỉ nghe Tề Yến Nhiên kêu thất thanh:

- Nguyên nhi, là người... người...

Không cần nói cũng biết hai bóng người kia chính là Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng. Nữ nhi đối kiếm của phụ thân, đồ tôn tiếp chiêu của sư tổ.

Phi Phụng nói:

- Phụ thân, xin chớ nóng giận. Hà nhi không cố ý làm trái cấm lệnh của người đâu.

Vệ Thiên Nguyên cũng nói:

- Gia gia, xin tha thứ cho đồ tôn. Đồ tôn không cố ý làm tổn hại thanh danh của người.

Tề Yến Nhiên và Thượng Quan Vân Long đã đồng ý là không cho người khác trợ thủ. Hiện tại Phi Phụng không giúp phụ thân nàng, Thiên Nguyên cũng không giúp gia gia chàng, tuy bọn họ đã nhúng tay vào, nhưng công bằng mà nói thì cũng không thể gọi là trái với qui định. Nếu có trách thì cũng chỉ trách bọn họ trợ giúp cho đối phương thôi.

Nhất thời Tề Yến Nhiên có chút phần nộ và Thượng Quan Vân Long cũng có chút thương tâm. Một người cho rằng nữ nhân hưởng ngoại, một người cho rằng đã thân như huyết nhục mà còn bội phản giúp ngoại nhân. Nhưng rốt cuộc hai lão đều là đệ nhất đệ nhị võ học đại hành gia đương thế nên nhanh chóng hiểu được thâm ý của người thân mình.

Thượng Quan Vân Long phá lên cười ha ha rồi nói:

- Hảo hài tử, ta không trách người đâu. Thiên hạ ngoài người ra thì cũng chẳng còn ai tiếp được đường kiếm vừa rồi của ta!

Tề Yến Nhiên cũng cảm khái, nói:

- Nguyên nhi, người hà tất phải ngăn cản ta? Ta không thể chết một cách vô ích đâu. Thiên hạ ngoài người ra, hì hì, e rằng cũng không có ai có thể tiếp một chưởng vừa rồi của ta!

Phi Phụng và Thiên Nguyên sở dĩ làm như thế là vì ngoài biện pháp này ra thì chẳng còn cách nào ngăn cản được trường ác đấu của hai cao thủ. Thông thuộc kỳ chiêu ảo kiếm của Thượng Quan Vân Long, đương nhiên là nữ nhi của lão. Thông thuộc chưởng pháp của Tề Yến Nhiên, tất nhiên cũng chỉ có đồ tôn do đích thân lão chân truyền. Nhưng cũng may là hai đại cao thủ đã hao tổn mấy phần khí lực, nếu không sợ rằng Phi Phụng và Thiên Nguyên không thể nào tiếp nổi.

Tề Yến Nhiên nói tiếp:

- Nguyên nhi, người có biết là ta đang báo thù cho Đình đại thúc không? Nếu người còn là hảo hài tử của ta thì hãy thay ta ra tay đi!

Vệ Thiên Nguyên kêu lên:

- Không, không, gia gia, người hiểu lầm thật rồi. Kẻ giết Đinh đại thúc không phải là Thượng Quan cô nương.

Tề Yến Nhiên cười nhạt, nói:

- Hiểu lầm à? Ta tận mắt trông thấy ả với Ngân Hồ liên thủ hành hung.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Chuyện đó xảy ra vào ngày nào?

- Ngày mười ba tháng chín.

- Ngày mười ba tháng chín đồ tôn và cô ta đang ở tại Hoa Sơn, việc này Hoa Sơn ngũ lão có thể làm chứng.

- Nhưng tên của hung thủ là do Đinh đại thúc của người nói ra.

- Sự tổ chỉ tin Đinh đại thúc chứ không tin đồ tôn sao?

Tề Yến Nhiên trầm mặc, Đinh Bột và Thiên Nguyên một là lão bằng hữu, một là thân như đồ tôn, lão đều tin tưởng hai người này không thể lừa dối mình. Vì vậy, nhất thời lão cảm thấy hoang mang khó quyết đoán.

Hồi lâu sau Tề Yến Nhiên mới nói:

- Nếu không phải là cô ta thì tại sao lúc lâm chung Đinh Bột lại nói nữ nhi của Thượng Quan Vân Long và Ngân Hồ? Hắn nói ra hai tên này, lẽ nào dụng ý không phải là nói cho ta biết hung thủ là ai?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người kia cũng không phải là Ngân Hồ!

Tề Yến Nhiên nói:

- Ta đã từng biết Ngân Hồ nên không thể lầm được.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người có tướng mạo...

Chàng vừa nói nửa câu thì Tề Yến Nhiên chợt nhớ ra nên cướp lời, nói:

- Đúng rồi, ta nghe nói Tiêu gia song thị có tướng mạo rất giống nhau. Cũng có khả năng Đinh Bột nhầm Kim Hồ và Ngân Hồ.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đồ tôn không dám đoán định kẻ đó là Kim Hồ, đồ tôn chỉ có thể nói nhất định hung thủ là yêu nhân Bạch Đà Sơn.

Tề Yến Nhiên hỏi:

- Sao người biết?

Vệ Thiên Nguyên không biết phải nói từ đâu, đành đáp:

- Gia gia, xin người hãy tin tưởng đồ tôn. Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên không bại hoại như người nghĩ đâu. Hiện tại cũng không phải là lúc điều tra hung thủ giết Đinh đại thúc.

Tề Yến Nhiên trầm giọng nói:

- Còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện báo thù cho Đinh đại thúc người sao?

Vệ Thiên Nguyên không trả lời vì Thượng Quan Phi Phụng đã nói ra một chuyện khác quan trọng hơn.

Thượng Quan Vân Long nói:

- Phụng nhi, tại sao ngươi không tự biện bạch cho mình?

Phi Phụng nói:

- Hải nhi bị oan là tiểu sự, phụ thân, người trúng kế của gian nhân rồi.

Vân Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Kế gì của gian nhân?

- Kế của gian nhân là muốn phụ thân và Tề lão tiên bối quyết đấu đến lưỡng bại câu thương. Gian nhân bên ngoài là yêu nhân Bạch Đà Sơn, còn gian nhân bên trong là ai thì hải nhi chưa biết.

- Còn có gian nhân bên trong sao?

- Phụ thân mau trở về điều tra, mười hai đầu lĩnh của Tây Vực thập tam phái đã đến rồi. Hình như bọn họ đang thương lượng đại sự gì đó.

- Mười hai đầu lĩnh của thập tam phái đã đến rồi sao? Ta chưa triệu tập thì tại sao bọn họ lại đến?

- Phụ thân, người chưa biết chuyện này sao? Bọn họ nói là vì nghe phong thanh Bạch Đà Sơn muốn hưng binh tấn công phụ thân nên vội đến giúp phụ thân nghênh địch.

- Hai ngày qua ta đã suy nghĩ là có cần triệu tập bọn họ hay không, nhưng mệnh lệnh vẫn chưa phát ra.

Phi Phụng nói:

- Sự thực thì bọn họ đã đến, lẽ nào phụ thân chưa gặp bọn họ?

Vân Long lắc đầu, nói:

- Một người cũng chưa gặp!

Phi Phụng càng nghe càng kinh ngạc, tình hình trước mắt chỉ có một cách giải thích, đó là sau khi phụ thân nàng và Tề Yến Nhiên rời băng cung thì thập nhị đầu lĩnh kia mới kéo đến. Nhưng thập nhị đầu lĩnh cất cứ nhiều nơi ở Tây Vực thì làm sao có thể đến băng cung dường như cùng một lúc như vậy? Phi Phụng đã có hoài nghi về chuyện thập nhị đầu lĩnh tụ tập ở băng cung mà tại sao phụ thân nàng còn đồng ý tỷ võ với Tề Yến Nhiên trên Tinh Túc Hải? Lúc này nàng mới hiểu phụ thân nàng đã bị lừa. Sau khi hiểu ra chân tướng và nhớ lại những lời Cái Phúc Thiên nói với nàng thì lòng nàng càng hoài nghi. Nàng thầm nghĩ:

- “Không lẽ Cái thúc thúc cũng lừa ta? Lão không nói là phụ thân ta biết chuyện này hay không nhưng khẩu khí thì ngấm ám chỉ là phụ thân ta đã biết, thậm chí còn ám chỉ là đã từng gặp mặt.”

Nghĩ đến đây thì Phi Phụng bất giác rung mình, nàng chỉ sợ chân tướng của sự việc còn hung hiểm hơn nàng đã tưởng tượng. Đương nhiên Thượng Quan Vân Long cũng đã nghĩ đến những hung hiểm đó. Lão không nói gì mà chậm rãi bước đi. Nhưng đáng tiếc lão chỉ

bước hai bước thì buộc phải dừng lại. Phi Phụng kinh ngạc vội chạy tới đỡ phụ thân và kêu lên:

- Phụ thân, người làm sao thế?

Phía bên kia Vệ Thiên Nguyên cũng phải đỡ lấy gia gia của chàng. Lưỡng đại cao thủ đều như ngọn nến trước gió, thân hình lắc lư muốn khụy xuống.

Thượng Quan Vân Long nói:

- Công lực của ta chưa hồi phục được ba thành, e rằng không thể hạ sơn ngay lúc này.

Tề Yển Nhiên thì bất giác rung mình, gượng cười mà không nói gì. Nếu công lực của lão không mất thì tại sao lại không chống chọi được hàn khí? Không cần lão trả lời thì Vệ Thiên Nguyên cũng biết gia gia chàng hao tổn công lực nhiều hơn Thượng Quan Vân Long.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia, để đồ tôn công người hạ sơn.

Tề Yển Nhiên trầm sắc diện một lúc lâu rồi nói:

- Uống cho người đã bôn tẩu giang hồ nhiều năm, chuyện như thế mà không biết!

Phi Phụng cũng khuyên phụ thân nàng:

- Phụ thân, người uống hai viên Dương Hòa Đan vào lẽ sẽ có ba phần công lực và có thể thi triển khinh công đạp tuyết vô ngần rồi.

Dương Hòa Đan là bí phương chế luyện gia truyền của Thượng Quan thế gia, công năng chuyên để chống kỳ hàn. Những đệ tử chấp sự trong bang cung đều có mang theo Dương Hòa Đan bên người. Hai năm trước, nội công của Phi Phụng luyện chưa thành nên nàng phải nhờ Dương Hòa Đan trợ giúp mới đủ sức lên Tinh Túc Hải. Vì vậy bên người nàng cũng còn lại mấy viên Dương Hòa Đan.

Thượng Quan Vân Long gượng cười, nói:

- Người có biết nhờ được vật trợ lực là sẽ dễ bị người ta phát hiện không? Nếu ta xuống núi như thế này há chẳng khiến cho bọn yêu nhân không chút kiêng kỵ sao?

Lúc này Vệ Thiên Nguyên mới ngộ ra, nghĩ:

- “Chẳng trách gia gia không muốn để ta công lão hạ sơn. Thì ra lão không những nghĩ cho mình mà còn nghĩ đến Thượng Quan Vân Long.”

Nên biết Thượng Quan Vân Long vì sợ người ta nhìn thấy sơ hở nên không dám nhờ được vật trợ lực để thi triển khinh công, nếu Tề Yển Nhiên phải nhờ người công hạ sơn thì há chẳng phải là nói cho đối phương biết bọn họ đã đấu đến lưỡng bại câu thương sao?

Tuy nhiên nỗi lo lắng của Vệ Thiên Nguyên đã giảm đi ít nhiều. Hiện tại tuy gia gia chàng còn cố chấp, thái độ đối với chàng còn bán tín bán nghi và không muốn hòa giải ngay với Thượng Quan Vân Long nhưng chí ít thì lão cũng đã bắt đầu nghĩ đến chuyện của Thượng Quan Vân Long. Chỉ thấy Thượng Quan Vân Long ngồi xuống mặt băng theo thế tọa thiền vận công và nói:

- Chỉ cần một canh giờ là có thể an nhiên tự tại hạ sơn thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia, người...

Tề Yến Nhiên cũng ngồi xuống và nói:

- Gia gia của người tuy cao niên nhưng không đến nỗi chết cồng trên núi này, người muốn hạ sơn thì đi trước đi!

Vệ Thiên Nguyên biết gia gia chàng hiếu thắng, sợ rằng trong một canh giờ sẽ hồi phục không tới năm thành công lực, như thế sẽ thua Thượng Quan Vân Long. Chàng trầm nghĩ:

- “Được rồi, ta sẽ vẫn hồi thể diện cho lão.”

Nghĩ đoạn chàng án hữu chưởng vào giữa lưng Tề Yến Nhiên và nói:

- Sự việc khẩn trương, sợ rằng cần phải có sự liên thủ của gia gia và Thượng Quan sơn chủ mới có thể đối phó với gian nhân. Gia gia, công lực của người càng mau chóng hồi phục càng tốt.

Chàng đã đặc truyền nội công tâm pháp của Tề Yến Nhiên, lúc này có thể dùng tâm pháp đó giúp lão ngưng tập chân khí, như vậy sẽ rút ngắn được phân nửa thời gian để bình phục. Nào ngờ dục tốc bất đạt, chân khí trong người Tề Yến Nhiên vốn lưu chuyển bất định, thêm trợ lực của Vệ Thiên Nguyên thì chân khí càng không ngừng tứ tán.

Chợt nghe Tề Yến Nhiên lẩm bẩm tự nói:

- Trúng kế gian nhân rồi, trúng kế gian nhân rồi...

Câu này là do Phi Phụng nói với phụ thân nàng nhưng kỳ thực là nói với Tề Yến Nhiên. Lão đang hối hận hay là vẫn đang bán tín bán nghi?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia, người chớ suy nghĩ lung tung nữa, hồi phục công lực là việc quan trọng!

Tề Yến Nhiên mở mắt ra và nói:

- Không được, ta không thể không hỏi cho minh bạch. Người... người làm thế nào biết được kế của gian nhân?

Vệ Thiên Nguyên biết tính khí của gia gia chàng cố chấp, nếu nghi vấn chưa được giải khai thì lòng khó có thể thanh thản. Chàng trầm nghĩ:

- “Cho lão biết sự thực, dù lão khó tránh khỏi hối hận nhưng còn tốt hơn là chứa đầy bụng nghi ngờ.”

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Khi bọn đồ tôn lên núi thì gặp Tần Lãnh Tam Hùng, trong lúc vô ý bọn đồ tôn nghe lén được bí mật này.

- Sao người không bắt sống một tên mang về?

- Ba gã tự phong là Tần Lãnh Tam Hùng kia đã bị người ta giết để diệt khẩu.

- Giết người diệt khẩu là kẻ nào?

- Là một yêu phụ giả Kim Hồ.

Tề Yến Nhiên càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Sao người biết là giả mạo, làm sao biết không phải Kim Hồ?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Từ thân pháp và võ công của yêu nhân đó mà nhận ra, niên kỷ của bà ta phải cao hơn Kim Hồ nhiều.

Tề Yến Nhiên truy vấn:

- Là người tự nhận ra chẳng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Thoạt tiên đồ tôn cũng không nhận ra, nhưng đồ tôn biết khá rõ trình độ võ công của Tiêu Thị Song Hồ. Qua sự giảng giải của Thượng Quan cô nương thì đồ tôn tin là mình không thể lầm.

Tề Yến Nhiên nói:

- Thoạt tiên người cũng không nhận ra, nói vậy có nghĩa thuật dịch dung của bà ta đã đạt đến trình độ thượng thừa sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Điều đó thì đồ tôn không rõ, nhưng võ công có phần giống Tiêu Thị Song Hồ, càng kỳ quái là bà ta cũng có ám khí độc môn của Tiêu gia.

Tề Yến Nhiên trầm nghĩ:

- “Không lẽ người mà ta cho là Ngân Hồ hôm trước cũng do yêu phụ này cải trang, thuật dịch dung của ả tinh diêu như vậy thì dễ dàng giúp một nữ tử khác cải trang thành Thượng Quan Phi Phụng để lừa Đinh Bột.”

Nghĩ đoạn lão mới chợt hiểu ra tại sao Vệ Thiên Nguyên dám nói hai nữ nhân mà lão thấy hôm đó là giả mạo.

Tề Yến Nhiên thở dài một hơi rồi nói:

- Được, người giúp ta vận hành Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp đi!

Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp là môn công phu có thể giúp phục hồi công lực trong thời gian ngắn nhất và thậm chí có thể tăng công lực hơn trước, nhưng về sau nhất định sẽ đại tổn thương nguyên khí.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc nói:

- Gia gia, người hà tất phải làm như vậy! Dùng tâm pháp bản môn thì trong vòng một canh giờ người cũng có thể phục hồi năm thành công lực mà.

Tề Yến Nhiên nghiêm giọng nói:

- Sự tình khẩn trương, điều này là do người nói với ta, lẽ nào có thể kéo dài thời gian?

Phi Phụng liếc nhìn Vệ Thiên Nguyên và lắc đầu ra hiệu không đồng ý. Lúc này phụ thân của nàng đang hành công vận khí đến đoạn quan trọng nên đối với ngoại cảnh tựa như không nghe không thấy. Nhưng dù Phi Phụng không ra hiệu thì Vệ Thiên Nguyên cũng không thể giúp gia gia chàng làm như thế. Chàng vẫn tiếp tục đẩy chân khí vào người Tề Yến Nhiên nhưng không phải giúp đỡ vận hành “Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp”.

Tề Yến Nhiên tức giận, nói:

- Tại sao người cứ nghe theo cô ta mà không nghe ta? Nếu ta có thể tự hành công vận khí thì việc gì phải cầu người?

Phi Phụng nói:

- Tề lão tiên bối chớ nôn nóng, phụ thân của tiểu nữ sắp hồi phục năm thành công lực rồi.

Nàng chưa dứt lời thì bỗng nghe có người lớn tiếng gọi:

- Sơn chủ, bọn chúng.... bọn chúng đã truy đến đây!

Một người toàn thân bê vết máu đang cố gắng bò lên Tinh Túc Hải:

- Bọn chúng muốn giết thuộc hạ, sơn chủ, thuộc hạ chết không đáng tiếc nhưng thuộc hạ có chuyện muốn nói với sơn chủ!

Phi Phụng muốn ngăn không cho người này lớn tiếng nhưng không kịp, Thượng Quan Vân Long đã bị kinh động và mở mắt ra. Lão nói:

- Hám Hoa, là người à! Mau đến đây!

Hám Hoa là thuộc hạ thân tín của Thượng Quan Vân Long, hắn từng đồng cam cộng khổ cùng lão nên rất trung thành với lão.

Phi Phụng vội hỏi:

- Bọn ta đã biết là có nội gian cấu kết với yêu nhân Bạch Đà Sơn. Người chỉ cần nói nội gian là ai.

Hám Hoa thọ thương khá nặng, bò lên Tinh Túc Hải lại bị khí hàn nhập thể nên càng lạnh buốt xương cốt. Hắn không sao chịu đựng nổi nên run lập cập rồi ngã ngay trước Thượng Quan Vân Long, trong giây phút tuyệt vọng đó hắn vẫn kịp ôm lấy chân chủ nhân. Thượng Quan Vân Long bước tới đỡ hắn lên thì phát hiện thân thể hắn đã lạnh cứng như băng.

Phi Phụng kêu lên:

- Phụ thân, hắn đã chết rồi, người hà tất phải vì hắn mà hao tổn công lực!

Thì ra Thượng Quan Vân Long không muốn để Hám Hoa chết một cách oan uổng, lão đang vận chân lực của bản thân đẩy vào người hắn. Lão nói:

- Ta muốn báo đáp lòng trung thành của hắn đối với ta.

Lão cũng thừa biết là không thể cứu sống nhưng nếu không thử thì làm sao lão có thể yên tâm?

Hành công vận khí phải đủ một canh giờ mới có kết quả, Thượng Quan Vân Long bị gián đoạn giữa chừng nên không những nỗ lực trước đó thành công cốc mà ngay cả ba thành công lực còn lại cũng bị ảnh hưởng vì miễn cưỡng vận khí. Do đó, lúc này lão chỉ còn lại chừng một, hai thành công lực mà thôi.

Nội gian là ai, Hám Hoa đến lúc chết vẫn chưa nói ra được. Nhưng không cần hắn nói ra thì bí mật này cũng sẽ được giải khai trong chốc lát mà thôi.

Thượng Quan Vân Long vừa đặt thi thể Hám Hoa nằm xuống thì đã nghe dưới núi có tiếng quát lớn:

- Họ Ngao kia, bọn ta đã nói là chỉ phục tùng công nghĩa, tại sao bây giờ người trở mặt làm phản?

Vân Long nhận ra giọng của một trong thập nhị đầu lĩnh là Thúc Lương Hột. Tiếp theo là tiếng quát cũng của một trong thập nhị đầu lĩnh là Hô Nhi Cái Mục Trường - Trường chủ Ngao Thác:

- Chuyện gì thì ta có thể theo nhưng muốn ta phản nghịch Thượng Quan Vân Long thì không thể được!

Một giọng âm trầm chỉ nói ba chữ:

- Giết hẳn thôi!

Lập tức nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ngao Thác. Lão đã trúng bảy, tám loại ám khí và bị loạn đao chém chết.

Thượng Quan Vân Long thở dài, nói:

- Ngao Thác vốn là người chủ ý bất định, không ngờ đến lúc quan trọng lại có dũng khí trung thành với ta như vậy. Ôi, càng không ngờ nội gian lại là người ta tín nhiệm nhất.

Chẳng mấy chốc thì người mà Thượng Quan Vân Long tín nhiệm nhất đã xuất hiện trước mặt lão rồi, đó là huynh đệ kết nghĩa với lão - Cái Phúc Thiên. Theo sau Cái Phúc Thiên là mười một đầu lĩnh của mười một môn phái ở Tây Vực. Nhãn lực của Cái Phúc Thiên đâu phải hạng tầm thường, thoát nhìn lão đã biết Thượng Quan Vân Long và Tề Yến Nhiên đã như sở liệu của lão là lưỡng bại câu thương.

Cái Phúc Thiên giả vờ khúm núm bước lên trước hành lễ và nói:

- Đại ca, xin thứ lỗi cho đệ trái cấm lệnh, chưa bẩm báo mà đã lên diện kiến. Bởi vì bọn họ có đại sự muốn thương lượng, đệ không dám tự có chủ trương nên đành... đành...

Thượng Quan Vân Long tròn xoe mắt nhìn Cái Phúc Thiên tựa như nhìn một người xa lạ chưa từng quen biết. Cái Phúc Thiên bị mục quang của lão làm cho uy hiếp, dù biết công lực của đối phương đã mất nhưng lão ta vẫn cảm thấy không lạnh mà run. Nhất thời chẳng biết nói thế nào cho phải.

Vân Long thở dài một hơi rồi nói:

- Ta biết nhất định các người cũng đến, nhưng không ngờ kẻ dẫn đầu lại là người.

Cái Phúc Thiên vội nói:

- Đại ca chờ hiểu lầm, bọn đệ chỉ đến thỉnh thị đại ca thôi.

Vân Long phá lên cười ha ha rồi nói:

- Thỉnh thị? Khách khí quá nhỉ? Hiện giờ các người cần gì phải thỉnh thị ta?

Thúc Lương Hột bước lên trước và cao giọng nói:

- Người biết thế thì tốt. Nói thật với người nhé, đây là ý của bọn ta, người không theo cũng phải theo thôi.

Vân Long cười nhạt:

- Đã như vậy thì tại sao người không hạ lệnh, hà tất phải đến đây hỏi ta?

Cái Phúc Thiên nói:

- Thúc Lương Hột, không được vô lễ! Đại ca, xin bỏ qua cho sự lỗ mãng của hấn. Chẳng qua hấn cũng muốn tốt cho mọi người thôi, chỉ có điều hơi nóng vội một chút, xin đại ca nghe hấn bẩm báo.

Vân Long nói:

- Miệng là trên người hấn, hấn muốn nói gì thì cứ việc nói!

Thúc Lương Hột nói:

- Được, vậy thì ta nói thẳng. Bạch Đà Sơn và bọn ta vốn là nước sông không phạm nước giếng, người lại khéo lừa muốn bọn ta chống đối với bọn họ. Ta hỏi người, làm như thế có gì tốt cho bọn ta chứ?

Vân Long thần nhiên nói:

- Đúng vậy, đối với người mà nói thì đích thực là không có điều gì tốt. Ngược lại, nếu người dựa vào Bạch Đà Sơn thì lại có nhiều điều tốt, không chừng có thể phát đại tài đấy.

Thúc Lương Hột nói:

- Ta biết là người muốn nói gì, nhưng Bạch Đà Sơn bán Thần Tiên Hoàn của bọn họ thì có can hệ gì đến chúng ta? Bất luận Thần Tiên Hoàn có phải là độc phẩm hay không thì độc phẩm trong thiên hạ vẫn tràn đầy, không sao kể ra hết. Có người mua tất có kẻ bán, người can thiệp thô bạo như vậy, há chẳng phải là xen vào chuyện riêng của người khác sao?

Vân Long lạnh lùng nói:

- Xem ra người rất có tư cách để tiêu thụ Thần Tiên cho Bạch Đà Sơn rồi đấy!

Thúc Lương Hột vì ngượng mà phát nộ, nói:

- Ta không muốn phát tài, ta chỉ không phục thái độ ngang ngược của người thôi. Hừ, cái gì là bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi? Người cho rằng người là thần linh và bọn ta chỉ xứng làm nô bộc cho người chắc?

Vân Long lạnh lùng nói:

- Những kẻ bị ảo kiếm của ta trừ diệt chỉ có số, ta muốn nghe công luận của các người đây, những kẻ kia có phải là có tội đáng chịu báo ứng không?

Hai đạo mục quang của lão như hàn băng, sắc tựa đao, mười một đầu lĩnh không một ai dám nhìn thẳng vào, tất cả đều không tự chủ mà bất giác rung mình.

Một nhân vật giao tình khá thân với Thúc Lương Hột là Sơn chủ Đại Hùng Sơn - Hùng Bao Thạch lên tiếng:

- Chúng ta không có thời gian để suy xét tử mĩ từng người đã chết với hấn.

Thúc Lương Hột lớn tiếng tiếp lời:

- Đúng vậy, chúng ta chờ để trúng kế hoãn binh của hấn, hấn cố ý thêm tình tiết chẳng qua là muốn kéo dài thời gian thôi.

Vân Long nói:

- Trên Tinh Túc Hải này ta còn có thể chờ viện binh sao? Các người đã sợ như thế thì hãy mau định tội ta đi!

Lúc này mọi người đã thấy Vân Long và Tề Yển Nhiên lưỡng bại câu thương nên thầm nghĩ:

- “Dù hấn muốn kéo dài thời gian thì cũng chẳng đáng sợ.”

Cái Phúc Thiên hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Đại ca nặng lời rồi. Không phải bọn họ làm phản mà chỉ muốn nghe đại ca nghe ý kiến của bọn họ thôi.

Vân Long nói:

- Được, vậy thì người nói đi. Người đông lắm miệng, ta không thể nghe cùng một lúc được. Ý kiến của bọn họ có lẽ cũng là ý kiến của người!

Cái Phúc Thiên gượng cười, nói:

- Đại ca, theo đệ thấy thì bọn họ nói cũng có lý. Chống đối với Bạch Đà Sơn thì sợ rằng khó tránh được thế lưỡng bại câu thương, hay là chúng ta hóa giải can qua...

Vân Long nói:

- Nói tiếp đi! Các người định làm như thế nào?

Cái Phúc Thiên nói:

- Có hai chuyện cần đại ca quyết định mới được. Chuyện thứ nhất là chúng ta kết minh với Bạch Đà Sơn, song phương luân lưu làm minh chủ. Sứ giả của bọn họ cũng đã đến rồi.

Sứ giả của Bạch Đà Sơn lập tức lên tiếng và bước ra, tổng cộng có ba người. Cái Phúc Thiên giới thiệu:

- Vị này là thiếu sơn chủ của Bạch Đà Sơn - Vũ Văn Hạo. Hai vị này là hộ pháp của bọn họ, Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương.

Vũ Văn Hạo cung thủ nói:

- Vãn bối phụng mệnh gia phụ đến cầu thân với Thượng Quan tiên sinh, chẳng hay ý của tiên sinh thế nào?

Vũ Văn Hạo cung thủ hành lễ nhưng dường như Thượng Quan Vân Long không để ý đến sự tồn tại của người này, lão lạnh lùng hỏi Cái Phúc Thiên:

- Chuyện thứ hai là gì?

Cái Phúc Thiên nói:

- Tề Yển Nhiên có hiềm khích với Bạch Đà Sơn nên Vũ Văn sơn chủ muốn mời lão ta đến Bạch Đà Sơn một chuyến.

Lời tuy khách khí nhưng thực chất là muốn giao Tề Yển Nhiên cho người của Bạch Đà Sơn để bọn chúng áp giải hồi sơn.

Thượng Quan Vân Long chợt biến sắc, hỏi:

- Cái Phúc Thiên, người theo ta đã ba mươi năm, người từng thấy ta làm chuyện bán đứng bằng hữu bao giờ chưa?

Cái Phúc Thiên nói:

- Đại ca. Tề Yển Nhiên muốn đến lấy mạng đại ca, dù đại ca không xem lão là địch nhân nhưng có lẽ cũng không nên xem lão là bằng hữu nữa.

Vân Long lớn tiếng nói:

- Tai sai lầm trúng kế gian nhân nên dù ta chết trong tay của lão thì lão vẫn là bằng hữu của ta. Nhưng chỉ cần ta chưa chết thì không một ai có thể động đến lão.

Vũ Văn Hạo đã sớm đầy nộ khí, không nhịn được nên phá lên cười một tràng ngạo mạn rồi nói:

- Thượng Quan Vân Long, người đã là pho tượng trôi sông, tự thân khó bảo toàn mà còn muốn bảo vệ cho người khác sao?

Đột nhiên mục quang của Vân Long sáng rực lên, lão nhìn thẳng Vũ Văn Hạo và lạnh lùng nói:

- Vậy sao, ta đã rơi vào thế tự thân khó bảo toàn rồi à? Vậy thì tại sao người không thử xem? Nếu người hạ thủ giết được ta thì chẳng phải sẽ lập tức được dương danh trong võ lâm thiên hạ sao?

Giọng của lão không lớn nhưng từ từ nói ra khiến cho Vũ Văn Hạo nghe xong thì hai tai lùng bùng. Hấn cả kinh và bất giác trầm nghĩ:

- “Không lẽ lão ta không bị nội thương mà chỉ giả vờ như thế?”

Võ Ứng Dương lên tiếng:

- Nơi này đã có Cái tiên sinh làm chủ, thiếu sơn chủ hà tất phải hơn thua với lão ta.

Chợt nghe Tề Yến Nhiên ở phía bên kia phá lên cười một tràng rồi nói:

- Thượng Quan lão đệ, người cũng quá xem thường lão phu đấy! Tỷ võ ta không thắng được người nhưng những chuyện khác, ta không muốn để thua người đâu. Người hãy giữ khí lực mà lo chuyện của mình, xin lỗi, ta không nhận lãnh ân tình này của người đâu!

Tiếng cười vang vang, giọng nói sang sảng, dường như lão trở thành một người hoàn toàn khác trước. Ngay cả Cái Phúc Thiên cũng kinh ngạc không thôi, lão trầm nghĩ:

- “Lẽ nào bọn họ giả vờ lường bại câu thương.”

Lão đâu biết rằng sau tràng cười đó Tề Yến Nhiên lén thổ ra một búng huyết tươi. Khí lực tàn dư của lão lại hao tổn phân nửa mới có thể mới có thể phát ra tràng cười kinh tâm động phách đó.

Cái Phúc Thiên nói:

- Đại ca. Tề Yến Nhiên đã tự nói là không cần đại ca quan tâm đến chuyện của lão ta, vậy thì chuyện chúng ta và Bạch Đà Sơn kết minh...

Thượng Quan Vân Long lạnh lùng nói:

- Linh kỳ vẫn còn trong tay ta, khi nào đến lượt người làm chủ thì người sẽ kết minh với bọn họ!

Cái Phúc Thiên xanh mặt, nói:

- Đại ca nghi ngờ như vậy thì tiểu đệ không tiện nói thêm rồi.

Thúc Lương Hột tiếp lời:

- Có gì không tiện nói, tục ngữ có câu: thiên hạ chỉ có người hữu đức mới tồn tại, hấn dựa vào Ảo Kiếm Linh Kỳ mà muốn phục chúng ta sao? Người không nói thì ta nói!

Lão bước lên trước hai bước rồi quát lớn:

- Ta hỏi người một câu nữa, rốt cuộc là người có theo chuyện kết minh mà Cái đại ca vừa nói không?

Vân Long hỏi lại:

- Người muốn thế nào?

Thúc Lương Hột thản nhiên nói:

- Cũng chẳng có gì, nếu người không theo thì mời người thoái vị nhường quyền.

Vân Long lạnh lùng nói:

- Rất hay, người hiền là vị nào, xin bước ra cho ta giao linh kỳ chấp chưởng.

Thúc Lương Hột không ngờ đối phương bỗng nhiên xuống nước như vậy, lão vui mừng nói:

- Kể ra người cũng biết thức thời đấy! Cái đại ca, bọn ta đều ủng hộ người, người sợ gì nữa, mau tới tiếp nhận linh kỳ thôi!

Cái Phúc Thiên do dự một lát rồi nói:

- Ôi, các người hà tất phải ép ta tiếp vị của nghĩa huynh. Ta và nghĩa huynh đã có mấy mươi năm giao tình, chuyện này thật khiến ta khó xử quá!

Hùng Bao Thạch xen vào:

- Đây là hấn tự nguyện nhường vị, người sợ khó xử thì để ta lấy cho người.

Vân Long nói:

- Đúng đấy, dù sao thì ta cũng phải thoái vị, ai lấy cũng vậy thôi.

Hùng Bao Thạch nói:

- Đưa linh kỳ cho ta! Tại sao còn không lấy ra? Chỉ nói suông thế sao?

Vân Long thản nhiên nói:

- Hình như người quên quy luật của võ lâm rồi, ta nói là có thể giao ra nhưng người cũng phải có bản lĩnh tiếp nhận từ tay ta chứ!

Hùng Bao Thạch chợt biến sắc, hỏi lại:

- Ý của người là muốn ta đoạt linh kỳ?

Vân Long khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, Ảo Kiếm Linh Kỳ là vật gia truyền của nhà Thượng Quan, nếu giao cho người một cách dễ dàng thì ta cũng hổ thẹn với liệt tổ liệt tông lắm. Nhưng chỉ cần người có bản lĩnh hạ được ta thì dù ta không muốn giao linh kỳ cũng không được, người nói xem có phải vậy không?

Hùng Bao Thạch trầm nghĩ:

- “Xem ra hấn chỉ giả vờ như thế thôi, ta không tin là hấn có thể phục hồi công lực nhanh như vậy.”

Tuy nghĩ thế nhưng rốt cuộc trong lòng lão vẫn khiếp sợ nên do dự một lúc rồi nói:

- Thúc Lương huynh, chúng ta cùng tiếp nhận linh kỳ thay cho Cái đại ca nhé! Thượng Quan Vân Long, bọn ta cũng chiếu theo quy luật võ lâm, bọn ta thấp hơn người một bậc, nếu đơn đả độc đấu thì há chẳng phải là thiếu tôn trọng người sao?

Vân Long thần nhiên nói:

- Khá lắm, đa tạ người tôn trọng ta, các người cùng lên đi!

Nói đoạn Thượng Quan Vân Long cất bước đi trên mặt băng, thân hình hơi khom tới trước, xương cốt của lão phát ra những thanh âm rắc rắc đến lạnh người.

Thúc Lương Hột, Hùng Bao Thạch và cả bọn Yến Nhiên, Phi Phụng, Thiên Nguyên đều bất giác kinh ngạc không thôi.

Nhưng có điều nguyên nhân kinh ngạc của bọn họ không giống nhau.

Trong khoảng thời gian vừa rồi Thượng Quan Vân Long đã ngưng tập toàn bộ chân khí trở lại, nhưng đáng tiếc là chân khí vẫn chưa đủ để vận hành Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp.

Hiện tại lão dùng phương pháp Nghịch vận chân khí để cầu hiệu quả tức thời. Một khi Nghịch vận chân khí đủ thông thì Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp rất có thể phát động được ngay.

Những tiếng kêu rắc rắc của xương cốt vừa rồi là dấu hiệu cho thấy có thể phát động Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp được rồi.

Nghịch vận chân khí vốn là công phu bí truyền của Thượng Quan thế gia, dù đã gần gũi ba mươi năm nhưng Cái Phúc Thiên vẫn không biết môn nội công bí ảo này của Thượng Quan Vân Long.

Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch thì càng không hiểu gì. Chính vì không hiểu gì nên bọn họ chỉ biết là nội công của Thượng Quan Vân Long đã hồi phục.

Trong tích tắc đó, hai lão không hện mà cùng thối lui mấy bước, lòng khiếp sợ thâm nghĩ:

- “Quả nhiên là hấn giả vờ bị nội thương, lần này thì mắc lừa thật rồi!”

Phi Phụng càng kinh hãi hơn bọn họ, nàng thâm nghĩ:

- “Ngàn vạn lần không thể để phụ thân thi triển Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, nếu không ngày sau người không chết thì cũng lâm đại bệnh.”

Ý niệm xoay chuyển nhanh như chớp và hành động cũng cực kỳ thần tốc. Phi Phụng lướt lên trước phụ thân nàng và quát lớn:

- Linh kỳ trong tay ta, muốn đoạt kỳ tất phải đoạt từ ta!

Từ Giang Nam quay về đến giờ, nàng chưa từng giao linh kỳ cho phụ thân nàng. Hiện tại nàng lại sợ phụ thân ngăn cản nên tả thủ dương cao linh kỳ, hữu thủ lập tức xuất ảo kiếm tấn công. Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch. Kiếm thế kỳ ảo, nhanh như ánh chớp, chỉ trong tích tắc Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch đã cảm thấy hàn khí và kiếm quang màu bích lục cùng lúc đâm về phía mình. Thúc Lương Hột xuất hư chiêu rồi lách người sang một bên, võ công của lão vốn không dưới Phi Phụng nhưng lúc này tâm mang ý loạn nên tuy tránh được chính diện, song vẫn nghe soạt một tiếng, tay áo của lão bị tiện mất một đoạn.

Còn Hùng Bao Thạch vội khom người xuống, mũi chân ấn mạnh xuống mặt băng nạy lên một tảng và hất mạnh về phía Phi Phụng. Cũng may là tảng băng này chỉ bay lướt qua chân nàng rồi vỡ ra từng mảnh vụn. Nhưng lực đạo uy mãnh của Hùng Bao Thạch khiến nàng kinh hãi không ít.

Thượng Quan Vân Long lên tiếng:

- Phụng nhi, người hà tất phải làm như vậy? Hay là...

Phi Phụng không chờ phụ thân nói xong đã dương cao linh kỳ và lớn tiếng nói:

- Phụ thân, người cũng quên quy luật rồi sao? Linh kỳ trong tay ai thì người đó có quyền phát hiệu lệnh!

Ý nàng muốn nói là ngay cả phụ thân cũng không ngoại lệ.

Vân Long thở dài, nói:

- Vậy thì tùy người!

Nói đoạn lão bước lên một tảng băng lớn tiếp tục ngồi xuống tọa thiền vận công.

Thúc Lương Hột vội kêu lên:

- Thượng Quan tiên sinh, hãy khoan ngồi đã.

Lão sợ võ công của Thượng Quan Vân Long đã hồi phục nên dù không muốn tôn Vân Long làm tông chủ nhưng vẫn không dám gọi thẳng tên.

Vân Long thản nhiên hỏi lại:

- Các người muốn thế nào, phải chăng ta không thể xuất thủ?

Thúc Lương Hột nói:

- Không, không phải. Tại hạ chỉ muốn hỏi rõ một chuyện, những lời lệnh thiên kim vừa nói, tiên sinh có công nhận không?

Vân Long chậm rãi đáp:

- Linh kỳ trong tay ả, ta còn phải nghe theo lệnh nữa là!

Nói đoạn lão nhắm mắt vận công không quan tâm đến ngoại cảnh nữa.

Phi Phụng lập tức quát lớn:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi! Hiện linh kỳ ở trong tay ta, các người có nghe lệnh hay không?

Thúc Lương Hột phá lên cười ha ha rồi nói:

- Nếu bọn ta đoạt linh kỳ từ tay người thì sao?

- Đương nhiên là ta đành nghe theo mệnh lệnh của người. Trừ phi ta không muốn sống nữa!

- Lời này đích thực là nói rất rõ ràng. Nhưng...

- Còn nhưng gì nữa, các người cùng lên đi.

- Người cầm linh kỳ trong tay là có thể đại diện cho lệnh tôn, nhưng bối phận và võ công của lệnh tôn thì người không thể đại diện rồi. Hay là để ta đơn độc lãnh giáo ảo kiếm của người nhé. Ta không muốn lưu xú danh là ỷ lớn hiếp nhỏ, cậy đông hiếp cô.

- Trường kiếm của ta không có mắt nên nó không phân biệt được lớn nhỏ. Hai người cùng lên thì ta có thể giảm bớt thời gian đấy. Nhưng nếu người muốn một mình thưởng thức ảo kiếm thì tùy người vậy.

Hùng Bao Thạch là một đại hán lỗ mãng, lão tức khí xung thiên, lập tức quát lớn:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, Thúc Lương huynh, nhường cho tại hạ giáo huấn ả nha đầu không biết trời cao đất dày này!

Trong tiếng quát như sấm nổ thì lão đã xông thẳng về phía Phi Phụng. Phi Phụng lập tức thi triển thân pháp khinh linh xoay chuyển quanh đối phương không để lão chạm vào một gấu áo.

Hùng Bao Thạch nộ khí quát hỏi:

- Tại sao không xuất chiêu?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Người đánh phần người, ta đánh phần ta. Người có biết tại sao kiếm pháp của ta được xưng tụng là ảo kiếm không, đó là khiến đối phương không thể đề phòng và chống đỡ được.

Nguyên Phi Phụng thừa biết Hùng Bao Thạch không những có sức mạnh kinh người mà còn luyện được công phu đồng bì thiết cốt (mình đồng da sắt) dường như đã đạt đến trình độ đao thương bất nhập thể. Do vậy nàng phải nhất kích là trúng, nếu không sẽ bị hại ngược lại.

Hùng Bao Thạch cười nhạt, nói:

- Người tưởng là ta sợ ảo kiếm của người chăng? Hừ, để ta xem người có thể chạy trốn đi đâu?

Nói đoạn lão vung song thủ thô kệch và từng bước tiến gần về phía Phi Phụng. Đấu pháp này bức Phi Phụng phải lui dần đến bên băng vực và chẳng mấy chốc đã hết đất xoay chuyển.

Đột nhiên Phi Phụng quát lớn:

- Xem kiếm!

Mọi người còn chưa nhìn thấy rõ ràng thì mũi kiếm của nàng đã đâm xuyên qua mạng sườn của Hùng Bao Thạch rồi. Không những Phi Phụng mừng thầm mà ngay cả mười đầu lĩnh của mười môn phái Tây Vực đề cho rằng Hùng Bao Thạch thua là cái chắc. Nào ngờ sự tình lại biến hóa ngoài liệu đoán của mọi người.

Chỉ nghe rắc một tiếng đánh gọn, trường kiếm của Phi Phụng đã bị Hùng Bao Thạch bẻ gãy. Thì ra ảo kiếm sở dĩ đáng sợ là vì sự biến hóa khôn lường của nó, nhưng chủ yếu là ở chữ nhân, cần phải nhanh đến độ xuất kỳ 모'ơ có thể bách biến trong chớp mắt. Hiện tại kiếm của Phi Phụng đang mắc kẹt trong mạng sườn của Hùng Bao Thạch, nhất thời chưa kịp rút ra nên sự thần kỳ của ảo kiếm không còn nữa. Còn Hùng Bao Thạch chẳng qua là bị gãy một chiếc xương sườn, có đáng kể gì. Vì thế lão chớp cơ hội bẻ gãy trường kiếm của Phi Phụng một cách dễ dàng.

Dù bẻ gãy được kiếm nhưng lão vẫn không chụp được nàng. Phi Phụng cảm thấy tay nhẹ tênh thì biết không xong nên lập tức lướt qua bên cạnh đối phương mà thoát hiểm khỏi băng vực.

Hùng Bao Thạch quay người lại quát hỏi:

- Ảo kiếm đã gãy, nha đầu người còn chưa chịu thua sao?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Kiếm là ảo kiếm, ảo kiếm phi kiếm! Uống cho người theo phụ thân ta nhiều năm, đạo lý này mà người cũng không hiểu sao?

Nói đoạn nàng quăng nửa thanh kiếm gãy đi rồi lại dương linh kỳ lên nói:

- Trừ phi người đoạt được linh kỳ trong tay ta, nếu không người bắt phụng linh kỳ thì ta vẫn có thể dùng ảo kiếm trừ chi!

Nguyên ảo kiếm không phải là danh xưng cố định của một thanh kiếm nào đó, chỉ cần sử dụng kiếm chiêu kỳ ảo thì bất cứ thanh kiếm nào cũng có thể gọi là ảo kiếm, do vậy mới nói ảo kiếm là ảo kiếm. Nhưng sử dụng kỳ chiêu của ảo kiếm không nhất thiết phải hạn chế là không dùng kiếm không được, đao, búa, thiết xích, thậm chí một cành cây cũng có thể gọi là ảo kiếm, do vậy mới nói ảo kiếm phi kiếm.

Hùng Bao Thạch cười nhạt, nói:

- Được, vậy thì người đi tìm một thanh ảo kiếm khác rồi đến đối phó với ta!

Nói đoạn lão triển khai quyền cước đánh vào mặt băng khiến băng tuyết phi vũ đầy trời. Nhiều tảng băng trên Tinh Túc Hải cả trăm năm chưa tan nhưng quyền cước của Hùng Bao Thạch chạm vào thì lập tức vỡ ra từng mảnh bay lả tả trong không trung. Công phu dùng mũi chân nạy băng lên rồi đá về phía đối phương chẳng khác gì các loại ám khí. Chẳng mấy chốc Phi Phụng lại bị bức lùi đến bờ băng vực.

Đột nhiên nghe nàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ảo kiếm hà tất phải đi tìm?

Thúc Lương Hột đang ngưng thần quan chiếu thì bỗng nhiên kêu lên:

- Cẩn thận!

Nhưng đáng tiếc là lời cảnh tỉnh này đã quá muộn. Trong tích tắc đó, Hùng Bao Thạch chợt thấy trước mắt lóe sáng rồi sau đó không thấy được gì nữa. Phi Phụng đã đâm mù song mục của lão bằng một mảnh băng dài chừng bảy tám tấc. Nguyên mảnh băng này là do nàng bắt được từ những băng vun do Hùng Bao Thạch đá vỡ ra, nàng nén trong tay tạo thành hình chiếc băng kiếm như hình chủ thủ.

Thúc Lương Hột kinh ngạc không ít, vội lướt tới cứu hảo hữu và quát lớn:

- Đợi lát nữa rồi ta sẽ tính sổ với tiểu nha đầu người!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Hà tất phải đợi lát nữa, ta đã sớm bảo các người cùng tiến lên còn gì!

Thúc Lương Hột quát:

- Người... dám...

Lời chưa dứt thì Phi Phụng đã vung linh kỳ lên, đồng thời bằng kiếm trong hữu thủ cũng hóa thành ngàn điểm như trân châu lấp lánh. Thúc Lương Hột cảm thấy trước mắt rực sáng, lão sợ bị đối phương ám toán nên lập tức bạt kiếm phản kích.

Kiếm của lão vừa xuất thì mạch môn chợt tê điếng, nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, chớp mắt kiếm của lão đã bị Phi Phụng đoạt rồi.

Phi Phụng lại mỉm cười, nói:

- Kiếm là ảo kiếm, bằng kiếm không bằng chân kiếm, ta đành dùng kiếm của người vậy.

Nàng chưa dứt lời là Thúc Lương Hột chưa kịp có phản ứng thì kiếm trong tay nàng đã xuyên qua xương vai của lão. Nhất kiếm đắc thủ, Phi Phụng thầm kêu một tiếng may mắn. Kỳ thực võ công của Thúc Lương Hột còn cao cường hơn Hùng Bao Thạch, chỉ vì biến hóa quá nhanh và quá bất ngờ nên lão không kịp xoay chuyển.

Phi Phụng thu kiếm lại và lạnh lùng nói:

- Nể tình người đối với bằng hữu không tồi nên ta chỉ phế võ công và tha chết cho người đấy! Còn ai muốn đoạt linh kỳ nữa không?

Thúc Lương Hột ngã xuống, Hùng Bao Thạch đã mù hai mắt, rống lên như mãnh thú rồi xông về phía Phi Phụng nhưng va phải một tảng băng rồi ngã ra.

Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch là hai nhân vật có võ công cao cường nhất trong mười một đầu lĩnh, những kẻ còn lại thấy bọn họ thọ thương thảm bại như vậy thì còn ai dám tự cho là có dũng khí để xông lên? Bất giác mọi người đều hướng mục quang nhìn về phía Cái Phúc Thiên.

Cái Phúc Thiên đành bước ra với bộ mặt giả nhân giả nghĩa, nói:

- Phụng cô nương hành động thái quá rồi! Ta và phụ thân người tuy có tình kết bái huynh đệ nhưng cũng không thể dung túng cho người làm càn được.

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Đến lúc này mà người còn nói chuyện giao tình sao? Được, người hãy đoạt linh kỳ đi!

Thượng Quan Vân Long đang ngồi trên tảng băng đột nhiên mở mắt ra và nói:

- Phụng nhi đã có ta quản giáo, không cần người phải lo thay ta. Phụng nhi, đưa linh kỳ cho ta để ta tận tay giao lại cho vị hảo huynh đệ của ta.

Nói đoạn lão chậm rãi đứng lên rồi chọc ngũ chỉ vào khối băng cứng như sắt đá nạy ra một mảnh băng, sau đó dùng chưởng lực nén thành một bằng kiếm dài ba thước. Lão đã nghịch vận chân khí nên lúc này chân khí tích tụ đã đủ dùng, không cần vận hành Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp. Lão thừa biết là trong vòng nửa canh giờ thì chưa chắc đánh bại được Cái Phúc Thiên, nhưng chẳng có biện pháp nào tốt hơn nên lão đành phải thử. Nếu thử không thành thì biện pháp cuối cùng là phải phát động Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp.

Cái Phúc Thiên không biết sự ảo diệu trong việc Nghịch vận chân khí nên thấy Vân Long lấy băng nén thành kiếm thì bất giác cả kinh, thầm nghĩ:

- “Xem ra công lực của hắn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng sợ rằng đã hồi phục hơn phân nửa rồi.”

Lòng đã hoang mang thì nhất thời lão do dự bất quyết, không dám tiến lên trước.

Bỗng nhiên hai hộ pháp của Bạch Đà Sơn là Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương lướt lên trước. Nam Cung Húc nói:

- Cái đại ca, hai nhà chúng ta đã quyết ý liên minh, chuyện của đại ca cũng là chuyện của bọn tại hạ. Đại ca vì niệm tình cũ không muốn động thủ với Thượng Quan Vân Long thì để tại hạ lên cho!

Võ Ứng Dương tiếp lời:

- Bọn ta chẳng cần phải nghe theo hiệu lệnh của linh kỳ, bất luận nó ở trong tay kẻ nào thì bọn ta cũng không thể bỏ qua Thượng Quan Vân Long.

Hai nhân vật này đã nhìn thấy sơ hở. Sơ hở thứ nhất, nếu công lực của Vân Long đã hồi phục thật thì với thân phận của lão, lão chẳng cần phải phô trương công phu phá băng tạo kiếm. Việc này chẳng khác chuyện phú ông dùng một nén bạc để phô trương sự giàu có của mình. Tâm ý lập uy của Thượng Quan Vân Long lại bị đối phương cho là phô trương thanh thế. Sơ hở thứ hai là Phi Phụng thừa hiểu mình không phải là đối thủ của Cái Phúc Thiên nhưng lại không muốn giao linh kỳ cho phụ thân. Có thể thấy là ngay cả nàng cũng không tin tưởng phụ thân nàng có thể đối phó được Cái Phúc Thiên, nếu không thì hà cớ gì nàng phải mạo hiểm như vậy?

Thượng Quan Vân Long cũng biết là đối phương đã nhìn thấy sơ hở của mình nên lão trầm nghĩ chỉ có biện pháp tốc chiến tốc thắng, nếu không, một khi bọn Cái Phúc Thiên cũng tỉnh ngộ thì càng hỏng bét. Do vậy lão trầm giọng quát:

- Phụng nhi, lui qua một bên!

Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương cùng cười nhạt, nói:

- Đúng đấy, Thượng Quan tiên sinh tự xuất thủ đi, kỳ phùng địch thủ mới có hứng thú!

Đột nhiên nghe có người quát lớn:

- Cái ngữ các người mà cũng xưng là địch thủ của Thượng Quan Vân Long sao?

Mọi người nhìn lại thì thấy lời vừa rồi là do Tề Yển Nhiên phát ra.

Võ Ứng Dương liếc mắt nhìn qua và nói:

- Tề Yển Nhiên, phải chăng lão muốn đem thân gánh chuyện này?

Tề Yển Nhiên nói:

- Chẳng phải các người muốn bắt ta về Bạch Đà Sơn sao? Các người và ta giải quyết xong khúc mắc này rồi hãy nói!

Nam Cung Húc trầm nghĩ:

- “Bình pháp có câu: hư giả thực chi, thực giả hư chi. Tề lão đầu này võ công chưa chắc đã thắng được Thượng Quan Vân Long nhưng kinh nghiệm lâm địch thì phong phú hơn nhiều. Dạng lão hồ ly như lão há có thể dễ dàng để lộ sơ hở sao? Lão thừa biết một khi lên tiếng sẽ bị bọn ta nhìn thấy sơ hở, hay là muốn khiêu chiến với bọn ta mà cố ý cho thấy vẻ yếu nhược?”

Tâm ý bất định, lão đành nói ngang:

- Không sai, dù sao thì chúng ta cũng không tránh được trận chiến này, lão xuất thủ thay Thượng Quan Vân Long hay xuất thủ cho chính mình cũng được, bọn ta đều sẵn sàng bồi tiếp!

Đột nhiên nghe có người nói:

- Bằng vào các người mà cũng xứng à?

Khẩu khí giống hệt câu Tề Yến Nhiên vừa nói nhưng người phát ngôn là Vệ Thiên Nguyên. Chàng tung người lên không như thương ưng xuyên lâm, lời chưa dứt thì thân hình đã hạ xuống bên cạnh Phi Phụng rồi. Chàng nói tiếp:

- Khắp thiên hạ chỉ có Thượng Quan tiên sinh mới đủ tư cách động thủ với gia gia ta. Các người là cái giống gì chứ, ta xuất thủ giáo huấn các người là đã nâng các người lên mấy bậc rồi đấy!

Võ Ứng Dương nộ khí xung thiên, quát lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng, chưa biết ai giáo huấn ai đấy?

Phi Phụng càng khấn trương hơn, nàng sợ phụ thân xuất chiến nên không chờ Võ Ứng Dương nói xong mà đã cướp tiên cơ xuất thủ. Đối thủ nàng chọn là Nam Cung Húc. Nàng xuất kiếm đâm lão một chiêu mà nói:

- Cút xuống núi mau, nếu không thì người cũng khó tránh ảo kiếm trừ chi đấy!

Nam Cung Húc phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Bản lĩnh khoác lác của người cũng do phụ thân người truyền cho phải không?

Lời chưa dứt thì đã nghe một loạt tiếng binh khí va chạm vang lên. Nam Cung Húc thi triển đôi phán quan bút, xuất thủ tuy không thần tốc bằng Phi Phụng nhưng phòng vệ kín.

Phi Phụng công không vào được mà hổ khẩu tay chột tê nhức, nàng lập tức dùng đấu pháp du đấu vòng quanh thân đối phương. Ảo kiếm bách biến trong chớp mắt, thoát phân tặc hợp, tặc tiến thoát thoái. Nàng thi triển thân pháp khinh linh ảo diệu để tìm sơ hở từ song bút của đối phương.

Phía bên kia Vệ Thiên Nguyên và Võ Ứng Dương cũng là kỳ phùng địch thủ nhưng song phương chỉ dùng ba chiêu thức để phân cao thấp thôi. Chiêu thứ nhất, song phương cùng xuất trảo thủ một lúc để tấn công nhau. Võ Ứng Dương sử dụng Đại Lực Ứng Trảo Công, Vệ Thiên Nguyên dùng Cầm Long Trảo.

Đại Lực Ứng Trảo Công của Võ Ứng Dương đã có trên ba mươi năm khổ luyện, không những đủ để xưng bá ở Tây Vực mà còn có thể xưng là võ lâm nhất tuyệt ở Trung Nguyên. Lão vừa vung trảo chụp ra thì kinh phong bắn như tên, ngũ chỉ tựa như năm lưỡi trủy thủ. Còn Cầm Long Trảo của Vệ Thiên Nguyên thì xuất thủ vô thanh vô tức, so về thanh thế thì dường như kém hơn đối phương nhiều.

Chỉ nghe soạt một tiếng, tay áo của Vệ Thiên Nguyên bị mất một đoạn còn Võ Ứng Dương chỉ trượt trên mặt băng chừng hai bước thôi. Thế nhưng Thượng Quan Vân Long lại cao giọng tán thưởng “tuyệt”. Đương nhiên là lão không thể khen tặng Võ Ứng Dương rồi.

Nguyên Cầm Long Trảo của Tề gia có điểm đặc biệt, thủ pháp cầm nã vốn lấy cương kinh làm sở trường, nhưng thủ pháp Cầm Long Trảo của Tề gia bao hàm cả cương lẫn nhu. Chính vì vậy mới có thể khắc chế Đại Lực Ứng Trảo Công của Võ Ứng Dương. Tuy Võ Ứng Dương chụp được một đoạn tay áo của Vệ Thiên Nguyên nhưng cương kinh lực đạo do lão phát ra đều bị Vệ Thiên Nguyên hóa giải dễ dàng và khiến cho thân hình lão mất đi trọng tâm. Chụp được một đoạn tay áo của đối phương chẳng qua là ưu thế bên ngoài, thân thể mất trọng tâm là thất thế thực tế.

Võ Ứng Dương vội thi triển trọng thân pháp trụ thế lại. Nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, ngay lúc đó Vệ Thiên Nguyên đã quát lớn:

- Xem chưởng!

Vù một tiếng, chưởng lực nhằm giữa lưng Võ Ứng Dương đánh tới.

Cao thủ tương tranh chỉ hơn thua trong gang tấc. Vệ Thiên Nguyên khẩn trương truy kích là đương nhiên muốn cho đối phương không kịp xoay chuyển, nhưng vì Võ Ứng Dương chưa xoay người lại, chàng không muốn mang tiếng đánh lén nên cố ý kêu lên trước khi phát chưởng.

Võ Ứng Dương không xoay người và cũng không quay đầu lại, lão phản thủ phát ra một chưởng rất nhanh như chớp. Song chưởng vừa giao nhau thì ầm một tiếng long trời lở đất. Võ Ứng Dương liên tiếp thối lui ba bước, Vệ Thiên Nguyên chỉ hơi lay người một chút thôi. Nhưng lần này Thượng Quan Vân Long không lên tiếng tán thưởng nữa.

Lần tỷ thí chưởng lực này Vệ Thiên Nguyên đã thua nửa phần. Nên biết Võ Ứng Dương đã chịu thiệt trước, thân thể mất trọng tâm, cước bộ vẫn chưa bình ổn mà đã tiếp thẳng chưởng lực của đối phương. Nếu chưởng lực của song phương đều phát trong tư thế như nhau thì người phải thối lui nhất định là Vệ Thiên Nguyên chứ không phải Võ Ứng Dương.

Vệ Thiên Nguyên lại tiến lên lần thứ ba, đấu pháp lần này cũng thay đổi, song chỉ tựa như đao điểm thẳng vào song mục của Võ Ứng Dương. Chàng lấy thủ chỉ làm kiếm để sử xuất thủ pháp thích huyết độc môn của Tề gia. Lần này Võ Ứng Dương không lui không né, ngũ chỉ của lão xòe ra như móc câu triệt phá thủ chỉ của Vệ Thiên Nguyên. Thiên Nguyên dịch chuyển phương hướng cực kỳ thần tốc, điểm vào kiên tĩnh huyết của đối phương. Võ Ứng Dương lập tức chuyển động thân hình, động tác tuy không nhanh bằng Vệ Thiên Nguyên nhưng cũng đủ ngăn chặn thế công của chàng. Lão thi triển thủ pháp tiểu cầm nã nên có lợi trong việc cận chiến, đồng thời tùy lúc có thể biến thành công phu phân cân thác cốt. Chỉ cần đối thủ chạm vào người lão thì không những đầu ngón tay bị triệt phá mà các khớp xương có thể bị làm cho sai lệch, việc thọ thương là khó tránh khỏi.

Chỉ trong chớp mắt, song phương đã chiết giải trên mười chiêu, nhưng không bên nào chạm được vào người đối phương. Trong mười chiêu cận chiến này, song phương cũng không bên nào muốn lui nửa bước, thế trận cực kỳ nguy hiểm.

Vệ - Võ hai người không dám kéo dài thế trận như vậy nên không hẹn mà cùng xuất chưởng đối kháng. Ầm một tiếng, song chưởng vừa tương tiếp thì mỗi bên đều lui ba bước.

Song phương liên tiếp dùng ba loại công phu tỷ thí, cầm nã thủ pháp thì Vệ Thiên Nguyên chiếm thượng phong, chưởng lực thì Võ Ứng Dương chiếm ưu thế những điểm huyết và phân cân thác cốt thì đấu bình thủ. Chung quy có thể nói vẫn bất phân thắng bại.

Phía bên kia Phi Phụng và Nam Cung Húc cũng đang kịch đấu nan giải nan phân. Nam Cung Húc thấy đối phương thực hiện đấu pháp du đấu thì sợ để lộ sơ hở nên đành phải biến đấu pháp. Đôi phán quan bút của Nam Cung Húc thi triển đến độ xuất thần nhập hóa, so với ảo kiếm của Phi Phụng chẳng kém là bao. Nhưng công lực của lão hơn Phi Phụng một bậc nên nàng không tài nào chiếm được thế thượng phong.

Nam Cung Húc hừ một tiếng rồi nói:

- Đến lúc này mà người vẫn chưa biết là không thể đánh thắng ta sao? Đối với tiểu nha đầu người, ta thắng cũng không vẻ vang gì, đổi cho phụ thân người vào đi.

Đối với khinh công của Phi Phụng nếu muốn thối lui an toàn thì không khó, nhưng nàng muốn bảo vệ cho phụ thân nên làm sao thối lui được? Nàng cười nhạt, nói:

- Cái gì là thắng không vẻ vang, ta thấy người chẳng qua là thắng ta về phương diện mặt dày mặt thôi. Đợi ta rạch mặt người rồi xem người còn khua môi múa mép nữa không!

Nam Cung Húc bị nàng khiêu khích nên nộ khí xung thiên, quát lớn:

- Xú nha đầu, người thật không biết sống chết là gì!

Nói đoạn lão múa tít song bút tấn công Phi Phụng, song phương không ai chịu nhường bước nên trận đấu càng lúc càng kịch liệt.

Bên kia Vệ Thiên Nguyên cũng không muốn ngừng tay, chàng và Võ Ứng Dương lại giao thủ lần thứ tư. Song phương đều không dám khinh địch nên thế trận không kịch liệt bằng lúc đầu. Nhìn bên ngoài tuy thấy bình thường như hai người luyện võ nhưng ẩn tàng bên trong sát cơ đằng đằng.

Điều kỳ quái là Cái Phúc Thiên và Vũ Văn Hạo không hện mà cùng chuyển sự chú ý từ hai trường ác đấu qua phía Tề Yến Nhiên. Hồi lâu sau, Vũ Văn Hạo quay lại nhìn Cái Phúc Thiên, mục quang chứa đầy nghi vấn. Cái Phúc Thiên khẽ gật đầu, Vũ Văn Hạo lộ vẻ vui mừng và cũng khẽ gật đầu theo.

Bọn họ định giở trò gì chẳng? Bọn họ chẳng qua đã nhìn thấy sơ hở của Tề Yến Nhiên.

Nguyên Tề Yến Nhiên chăm chú theo dõi trận đấu giữa Vệ Thiên Nguyên và Võ Ứng Dương nên bất giác trượt dài trên phiến băng chừng mấy thước. Mặc băng trơn láng như gương, đối với người có võ công thấp thì việc ngồi không vững mà bị trượt chẳng có gì lạ. Nhưng Tề Yến Nhiên được công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ nên chuyện này không phải tầm thường. Nếu không phải võ công đã mất thì nguyên khí cũng bị trọng thương.

Thật là:

*“Tuế nguyệt tiêu mai giai lão khiêu
Băng nhai bác đấu kỹ thân bì.”*

Tạm dịch:

“Năm tháng cướp dần đi sức lão

Băng nhai kịch đấu đã tàn hơi”

-- o O o --